

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Emilie Štěpánkové a soudců JUDr. Věry Oravcové, Ph.D. a Mgr. Ivana Šindlera v právní věci žalobců a) M██████ K██████, nar. ████████, bytem ████████, ████████ a b) M██████ K██████, nar. ████████, bytem ████████, ████████, obou zastoupených JUDr. Petrou Smolovou, advokátkou v Plzni, Americká 6, proti žalovaným 1. RNDr. T██████ V██████, PhD., nar. ████████, bytem v ████████, ████████ ████████, zastoupenému Mgr. Janem Knoblochem, advokátem v Plzni, Boetingerova 2902/26 a 2. Mgr. A██████ V██████, nar. ████████, bytem ████████, ████████ ████████, o zaplacení částky 500.000,-Kč s příslušenstvím, k odvolání 1. žalovaného proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 23.2.2017, č.j. 17 C 415/2016 – 25,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.**
- II. Žalovaní jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobcům náklady odvolacího řízení v částce 21.200,-Kč, do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejich zástupkyně advokátky JUDr. Petry Smolové.**

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalovaným povinnost zaplatit žalobcům společně a nerozdílně částku 500.000,-Kč s příslušenstvím náklady řízení ve výši 62.250,-Kč, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že žalobci uplatnili zaplacení peněžitého plnění se zákonným úrokem z prodlení, které poskytli žalovaným na základě smlouvy o půjčce, přičemž žalovaní se zavázali vrátit tuto půjčku do pěti let od data podpisu smlouvy, tj. do 21.11.2011, a dosud půjčku nevrátili. Zatímco 2. žalovaná uplatněný nárok uznala, 1. žalovaný nárok neuznal a namítl promlčení pohledávky. Soud prvního stupně vycházel z obsahu smlouvy o půjčce uzavřené dne 21.11.2006, v níž se žalovaní zavázali žalobcům vrátit částku 500.000,-Kč do pěti let od data podpisu smlouvy a uvedli, že dluh uznávají co do důvodu i výše a uhradí jej nejpozději do

21.11.2011, což stvrdili svými podpisy. K jediné obraně 1. žalovaného, že dluh je promlčený, soud prvního stupně uzavřel po aplikaci ust. § 558 o.z. a § 100 a násl. o.z., že účastníci platně uzavřeli smlouvu o půjčce, žalovaní svým podpisem stvrdili, že dluh vzniklý ze smlouvy ve výši 500.000,-Kč se zavazují uhradit do 21.11.2011, od této lhůty k plnění počala běžet desetiletá promlčecí doba v souladu s § 110 odst. 1 věta 2 o.z. a dluh ke dni podání žaloby promlčen nebyl. Z tohoto důvodu soud prvního stupně žalobě vyhověl a dle kritéria úspěchu ve věci rozhodl o nákladech řízení mezi účastníky.

Proti tomuto rozsudku podal včasné odvolání 1. žalovaný, který vytýkal soudu prvního stupně nesprávná skutková zjištění a nesprávné právní posouzení věci. Pokud jde o vznesenou námitku promlčení, má za to, že půjčka měla být vrácena žalobcům do 21.11.2011 a nárok je promlčen uplynutím obecné promlčecí lhůty. Soud prvního stupně považoval písemné uznání dluhu uvedené v předmětné smlouvě o půjčce za platné, avšak z obsahu smlouvy o půjčce je zjevné, že v rámci jednoho dne a v rámci jednoho právního úkonu dochází postupně k uzavírání smlouvy o půjčce, před jejímž podpisem mají žalovaní uznat svůj dluh, (který teprve vzniká) z ní plynoucí, a až připojením podpisů potvrzují převzetí předmětu půjčky, tedy částky 500.000,-Kč. Odkázal na povahu smlouvy o půjčce jako reálného kontraktu, tedy že smlouva o půjčce má reálnou, nikoliv jen konsenzuální povahu, a vznik půjčky předpokládá nejen dohodu stran, ale i skutečné odevzdání předmětu půjčky. Ke vzniku půjčky dochází až odevzdáním peněz, tedy dle shodných tvrzení stran až připojením podpisu žalovaných na předmětné smlouvě o půjčce. K podpisu došlo dle obsahu předmětné smlouvy až po připojení rukou psaného textu, který je soudem hodnocen jako platné písemné uznání dluhu. Odvolatel má za to, že text smlouvy o půjčce, který je označován za písemné uznání dluhu, je nutno považovat toliko jako ujednání podmínek smlouvy o půjčce. Odkázal v této souvislosti na některé judikaturní závěry Nejvyššího soudu ČR o nemožnosti platného uznání práva, natož uznání dluhu učiněných v průběhu vzniku závazku, který má být předmětem uznání. Dle názoru odvolatele nalézací soud nezjistil z provedených důkazů náležitě skutkový stav, jinak by nutně musel dospět k závěru o neexistenci písemného uznání dluhu žalovanými. Nalézací soud proto také nesprávně právně posoudil věc s ohledem na vznesenou námitku promlčení 1. žalovaným. Neexistuje platné písemné uznání dluhu žalovanými, nárok je promlčen a nelze jej soudním rozhodnutím přiznat. Navrhl, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek a žalobu zamítl.

Žalobci ve svém vyjádření k odvolání uvedli, že uzavření smlouvy o půjčce bylo prokazováno pouze písemným vyhotovením smlouvy ze dne 21.11.2006 ve spojení s vyjádřením 2. žalované, která uzavření smlouvy a zapůjčení peněžních prostředků potvrdila a dluh procesně uznala. 1. žalovaný při jednání nijak nerozporoval uzavření samotné smlouvy o půjčce ani podepsání uznání dluhu, namítl pouze promlčení celého závazku, kdy tuto námitku blíže neodůvodnil a nerozporoval soudem sdělený právní názor. K možnosti posoudit časový sled událostí při podpisu předmětné smlouvy navrhli žalobci doplnit výpovědi účastníků, a to žalobců a 1. žalovaného, aby mohl být učiněn jednoznačný závěr o okamžiku uzavření smlouvy o půjčce (předání peněžních prostředků a podepsání písemné smlouvy o půjčce) a podepsání uznání dluhu, a to v návaznosti na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 33 Cdo 475/2012. Navrhli, aby po provedeném dokazování odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a přiznal žalobcům náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud přezkoumal podle ust. § 212 o.s.ř. napadený rozsudek včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, přihlédl k odvolání 1. žalovaného i k vyjádření žalobců a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Především lze konstatovat, že odvolací soud mohl vycházet ze skutkového stavu, který zjistil soud prvního stupně v souladu s ust. § 120 o.s.ř. ve spojení s ust. § 118b o.s.ř. a s přihlédnutím k účinkům nastalé koncentrace řízení. Skutkový stav zjištěný soudem prvního stupně má oporu v provedeném dokazování, přičemž hodnocení důkazů soudem prvního stupně nelze považovat za nesprávné či nelogické a soud prvního stupně všechny potřebné důkazy provedl. Skutkový stav zjištěný soudem prvního stupně se ani v průběhu odvolacího řízení nezměnil, neboť odvolací soud nevyhověl návrhu žalobců na doplnění dokazování účastnickými výpověďmi žalobců a druhé žalované, rovněž tak nevyhověl návrhu prvního žalovaného na doplnění dokazování výpisem z jeho účtu. Tyto důkazy považoval odvolací soud za nadbytečné s ohledem na výsledky přezkumu napadeného rozhodnutí, když dospěl k závěru, že rozhodnutí soudu prvního stupně je správné a v souladu se zákonem, jak bude uvedeno níže.

Zásadním pro posouzení důvodnosti nároku a také pro posouzení oprávněnosti obrany 1. žalovaného je zodpovězení otázky, zda uznání dluhu vtělené do smlouvy o půjčce uzavřené mezi účastníky dne 21.11.2006 je či není platným právním úkonem (právním jednáním) a zda v důsledku tohoto uznání dluhu došlo ke stavění promlčecí doby. V řízení před soudem prvního stupně žalobci tvrdili, že poskytli žalovaným peníze, ti je dostali, svůj závazek uznali a zavázali se jej splnit do 21.11.2011. V průběhu řízení vyšlo mimo jiné najevo i to, že žalobci poskytovali v minulosti za trvání společného jmění žalovaných značně vysoké finanční částky a tuto skutečnost nikdo z účastníků nezpochybňoval. Pokud jde o samotnou smlouvu o půjčce, je třeba zaměřit se zejména na jazykový výklad ujednání v ní obsažených. Z obsahu smlouvy vyplývá, že žalobci „poskytli“ při podpisu smlouvy finanční prostředky, a to na základě předchozí dohody s žalovanými, kteří tuto částku hodlali použít v souvislosti s uzavřením rezervační smlouvy na koupi bytové jednotky v Plzni. Skutečnost, že půjčka v žalované částce byla poskytnuta, žalovaní potvrdili a lze proto uzavřít, že půjčka byla poskytnuta již před podpisem samotné smlouvy. Pokud pak jde o uznání dluhu, který je třeba považovat za platný právní úkon (právní jednání), ten byl vtělen do textu smlouvy, resp. za text smlouvy, tedy poté, co již žalovaní potvrdili převzetí finanční částky, která je předmětem této půjčky a tohoto uznání dluhu. K obraně 1. žalovaného je třeba odkázat na jeho procesní aktivitu v průběhu řízení. Ve vyjádření k žalobě ze dne 17.1.2017 pouze konstatoval, že s žalobou nesouhlasí a uplatněný nárok neuznává. Uvedl, že bude navrhopvat zamítnutí žaloby, a to v celém rozsahu. Při prvním jednání, které soud nařídil na den 23.2.2017, pouze vznesl námitku promlčení proti pohledávce a pokud jde o skutková tvrzení žalobců, uvedl výslovně, že v tomto ohledu mezi stranami není sporu, nicméně půjčka dle jeho názoru měla být splacena do roku 2011, proto vznáší námitku promlčení. K samotnému uznání dluhu 1. žalovaný nesdělil žádnou právně významnou skutečnost, ani tento právní úkon nezpochybnil. Soud prvního stupně řádně poučil účastníky o důsledcích koncentrace řízení, současně je s ohledem na dosavadní výsledky řízení informoval o tom, že dokazování považuje za kompletní, sdělil předběžný právní názor s tím, že je namístež žalobě vyhovět, neboť námitka promlčení ze strany 1. žalovaného není důvodná s ohledem písemné uznání dluhu (přetržení promlčecí doby). Účastníci byli poučeni podle ust. § 118b o.s.ř. i podle § 119a o.s.ř. na což 1. žalovaný nijak nereagoval, výslovně uvedl, že nemá další skutková tvrzení ani další důkazní návrhy, pouze setrval na své námitce promlčení. Lze tedy uzavřít, že skutková tvrzení, která se nyní objevují v odvolacím řízení, v řízení před soudem prvního stupně vůbec nezazněla. Smlouva o půjčce nebyla zpochybněna, stejně tak ani uznání dluhu nebylo zpochybněno. Odvolací soud dospěl k závěru, že v tomto konkrétním případě nelze koncentraci prolomit, neboť na nastalou situaci nepamatuje žádná z výjimek uvedených a ust. § 118b o.s.ř.

S ohledem na tento závěr pak nebylo možno vyhovět návrhům na doplnění dokazování účastníků.

Uznání dluhu je jednostranný právní úkon dlužníka adresovaný věřiteli, který lze učinit až poté, co dluh vznikl. Kromě obecných náležitostí předepsaných pro právní úkony (§ 34 a násl. o.z.) je k jeho platnosti třeba písemná forma, vyjádření příslibu zaplatit dluh a uvedení důvodu dluhu a jeho výše; uznání dluhu je samostatným zajišťovacím institutem; zajišťovací funkci plní tím, že zakládá právní domněnku existence dluhu v době uznání.

Odvolací soud má za to, že v daném případě uznání dluhu vtělené do smlouvy o půjčce uzavřené mezi účastníky ob stojí rovněž z hlediska judikturních závěrů (např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 26 Cdo 4981/2015, sp. zn. 28 Cdo 2695/13 a řada dalších). Pokud jde o rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 33 Cdo 475/2012, na které odkazuje odvolatel ve svém odvolání, je třeba konstatovat, že toto rozhodnutí řeší jinou situaci. V daném případě, pokud bylo vycházeno z obsahu smlouvy o půjčce, v jejímž závěru je zakotveno uznání dluhu, a současně lze dovodit, že peníze byly poskytnuty ještě před připojením podpisu účastníků ke smlouvě před samotným uznáním dluhu, je nutno uzavřít, že uznání dluhu je platným právním úkonem, v důsledku něhož nemohlo dojít k promlčení žalovaného nároku. Dále je třeba připomenout, že 1. žalovaná jako účastnice řízení dluh z této půjčky procesně uznala, což rovněž podporuje žalobní verzi žalobců o poskytnutí finančních prostředků a následném uznání dluhu.

Ze všech těchto důvodů odvolací soud napadený rozsudek potvrdil jako věcně správný podle § 219 o.s.ř., včetně výroku o nákladech řízení, v němž soud prvního stupně aplikoval kritérium úspěchu ve věci zakotvené v § 142 odst. 1 a úspěšným žalobcům přiznal právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně. Výše těchto nákladů je správně vypočtena a nebyla stranami zpochybněna.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto s použitím ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. podle § 142 odst. 1 o.s.ř. Úspěšní žalobci mají právo na náhradu nákladů odvolacího řízení spočívajících v nákladech právního zastoupení za 2 úkony právní služby po 10.300,-Kč a za 2 režijní paušály po 300,-Kč, tj. celkem 21.200,-Kč, které jsou v souladu s ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. splatné k rukám zástupkyně žalobců.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Dovolání je přípustné, jestliže dovolací soud dle ust. § 239 o.s.ř. dospěje k závěru, že jsou splněny podmínky ust. § 237 o.s.ř. (odvolací soud se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, je řešena otázka dovolacím soudem dosud neřešená nebo je o ní dovolacím soudem rozhodováno rozdílně, případně má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak).

Dovolání lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni (ust. § 240 odst. 1 o.s.ř.).

V Plzni dne 03.11.2017

**JUDr. Emilie Štěpánková, v.r.
předsedkyně senátu**

Za správnost vyhotovení: Dana Nápravníková